

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA 25/26

FAUST

Charles Gounod

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

ACI.
ARA.

LES ARTS
VALÈNCIA

Sala Principal

3	d'octubre de 2025	19.00 h
5	d'octubre de 2025	18.00 h
8	d'octubre de 2025	19.00 h
11	d'octubre de 2025	19.00 h
15	d'octubre de 2025	19.00 h

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

**GENERALITAT
VALENCIANA**

**ACÍ.
ARA.**

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

FAUST

Charles Gounod

1818–1893

NOVA PRODUCCIÓ

Palau de les Arts Reina Sofía

EN COPRODUCCIÓ AMB

Teatro alla Scala de Milán

Staatsoper Unter den Linden de Berlín

Teatro Real de Madrid

Òpera en cinc actes

Llibret de Jules Barbier i Michel Carré, basat en *Faust et Marguerite* (1850) de Michel Carré i en *Faust* (1808) de Johann Wolfgang von Goethe

Estrena: 19 de març de 1859, Théâtre Lyrique, París

EDICIÓ

Alkor Edition Kassel GmbH

DURACIÓ: **3 H 50 MIN**

ACTES I, II: **53 MIN**

DESCANS: **25 MIN**

ACTE III: **51 MIN**

DESCANS: **20 MIN**

ACTES IV, V: **1 H 21 MIN**

En alguns moments d'este espectacle, es produïxen efectes lumínics amb llums estroboscòpiques.

DIRECCIÓ MUSICAL

Lorenzo Viotti

DIRECCIÓ D'ESCENA

Johannes Erath

ESCENOGRAFIA

Heike Scheele

VESTUARI

Gesine Völm

IL·LUMINACIÓ

Fabio Antoci

VÍDEO

Bibi Abel

FAUST

Iván Ayón-Rivas

MÉPHISTOPHÉLÈS

Alex Esposito

MARGUERITE

Ruth Iniesta

VALENTIN

Florian Sempey

WAGNER

Bryan Sala⁺⁺

SIEBEL

Ekaterine Buachidze

MARTHE

Gemma**Coma-Alabert**

Cor de la Generalitat Valenciana

Jordi Blanch Tordera, DIRECTOR

Orquestra de la Comunitat Valenciana

ARTISTES DE CIRC

Jonatan Cantos**José Dopateo****Marta Ferrer****Claudia Gynter****Iván Garrido****Néstor Marqués****Miguel Francisco Medina****Martín Melinsky****Aycha Naffaa****Álvaro del Río**

MIM

Juan Goberna

ASSISTENT DEL DIRECTOR MUSICAL

Alejandro Cantalapiedra

ASSISTENT DE DIRECCIÓ D'ESCENA

Lorenzo Nencini

MESTRE REPETIDOR

Stanislav AngelovMESTRA REPETIDORA I
ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC**Laila Barnat**

SUBTITULACIÓ

Anselmo Alonso

Sinopsi argumental

ACTE I

El vell savi Faust, desil·lusionat després de tota una vida dedicada a l'estudi, intenta suïcidar-se. Invoca el maligne i, de sobte, apareix Méphistophélès, que li oferix joventut a canvi de la seua ànima. Faust vacil·la, però en contemplar la visió de la jove i bella Marguerite, firma el pacte. Una poció el rejuvenix i els dos se'n van a la cerca de la xica.

ACTE II

En una festa popular es presenten Valentin (germà de Marguerite), Siebel (enamorat d'ella) i Wagner (amic de Valentin). Méphistophélès prediu destins tràgics i fa prodigis màgics que revelen la seua identitat demoníaca. Faust intenta cortejar Marguerite durant el ball. Ella, reservada, rebutja la seua companyia. Méphistophélès promet ajudar-lo a conquerir-la.

ACTE III

En el jardí de Marguerite, Siebel deixa flors per a la jove, mentres que Méphistophélès i Faust depositen un cofre amb atractives joies. Marguerite s'adorna amb elles i confessa que està enamorada de Faust. Amb l'ajuda del diable, aconseguix trobar-se amb ell i els dos jóvens es lliuren a l'amor, alhora que ressona la rialla burleta de Méphistophélès.

ACTE IV

Han passat mesos. Marguerite ha sigut abandonada i espera un fill de Faust. Menyspreada per tots, excepte per Siebel, se'n va a resar a l'església, on és turmentada amb malediccions per Méphistophélès. El seu germà Valentin torna de la guerra i descobrix la deshonra. Llavors s'enfronta en duel a Faust. En un moment decisiu, Méphistophélès intervé i Faust mata a Valentin sense voler.

ACTE V

Nit de Walpurgis. Méphistophélès empeny Faust a un aquelarre ple de bruixes i dimonis. Enmig de la celebració, Faust té una visió de Marguerite a la presó i exigix a Méphistophélès poder vore-la. La jove, trastornada i condemnada per infanticidi, reconeix Faust però es nega a fugir amb ell i cerca la salvació celestial. Méphistophélès s'emporta Faust, mentres les veus dels àngels anuncien que Marguerite ha sigut redimida.

RIEN

Johannes Erath

«Rien» (res) és la primera i devastadora paraula d'esta fantàstica òpera.

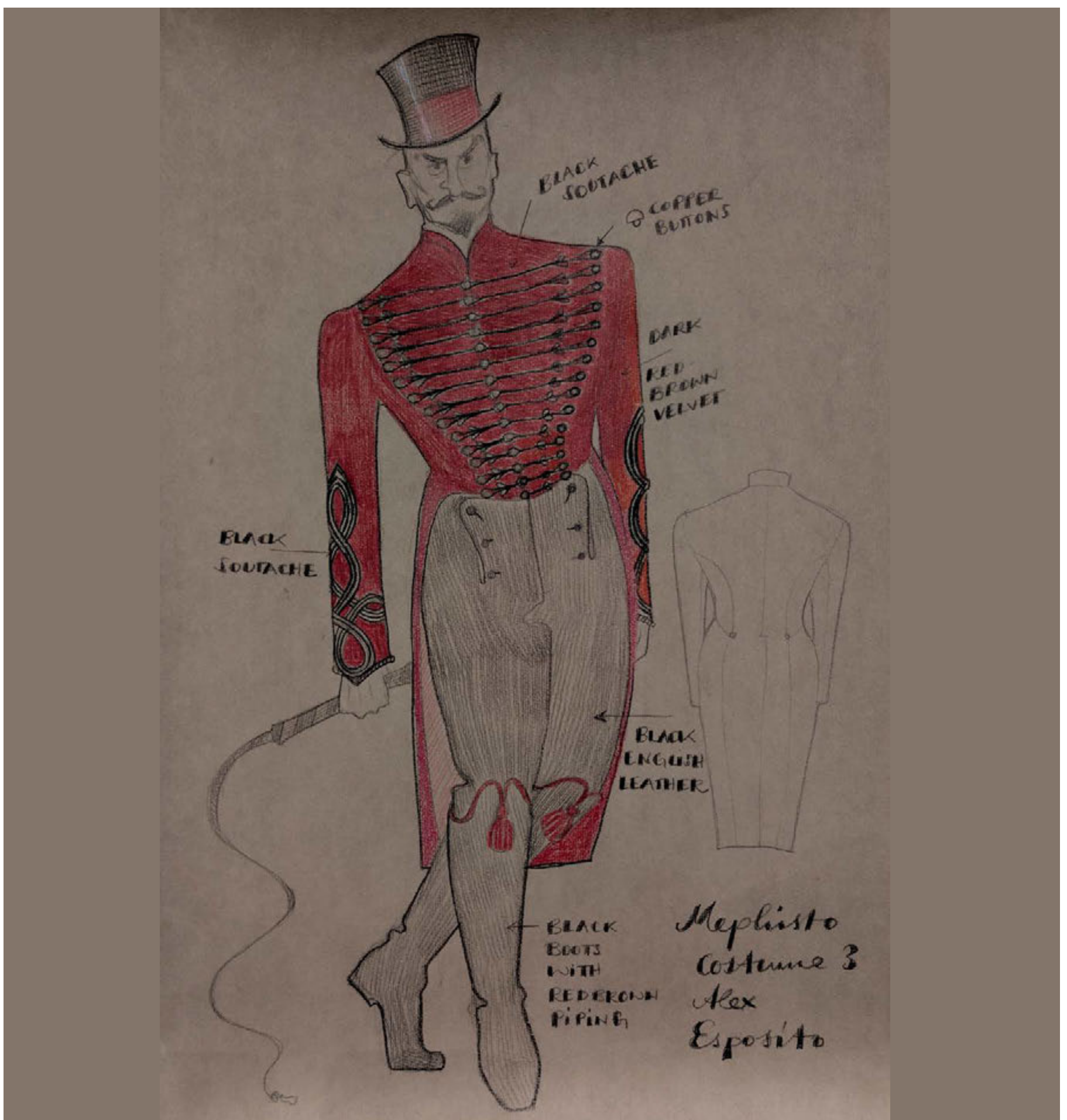
I, amb el primer acord, ens veiem catapultats a l'indret més profund del temor humà: què hi ha després de la mort? Quin és l'objectiu de l'existència humana?

Faust va analitzar estes qüestions durant tota la seua vida, però, a les portes de la mort, tremola com qualsevol altre.

En teoria, sabia molt de la vida, però no va viure mai. Per això, invoca el diable i implora recuperar la joventut.

Però en acceptar Méphistophélès com a poder, al mateix temps, està acceptant Déu, ja que a la terra no existeix res sense el seu contrari. I eixe dualisme és, aparentment, molt humà: el bé i el mal, Venus i Mart, l'amor i la guerra, la fe i la ciència.

Que comence l'espectacle de Méphistophélès: un espectacle altament emocional, vertiginós, brillant i manipulador que, en la seua energia destructiva, es veu desconcertat per la fe de Marguerite en la corda fluixa.

Faust perdut en el Segon Imperi Francés

CÉSAR RUS

Poques obres han inspirat tanta música com el *Faust* de Goethe: Schumann, Liszt, Berlioz, Gounod, Boito, Mahler... i la llista no queda completa. Tanmateix, eixa fertilitat musical comprén una paradoxa insalvable, i és que qualsevol intent de posar música a l'obra de Goethe ha resultat insuficient a l'hora de plasmar la complexitat i la profunditat d'una de les grans obres literàries de la història d'Occident. Schubert i Schumann varen optar per un enfocament fragmentari encertat, i es varen limitar només a algunes parts de l'obra. Així, Schubert va optar per números xicotets en forma de *Lied* o de peces per a cor. Schumann, per la seua banda, a *Escenes del Faust de Goethe*, recollia tan sols parcialment l'obra en un plantejament que més tard sembla seguir Mahler en la seua octava simfonia. Liszt, en canvi, deixa de banda el text¹ per a inspirar-se en l'obra literària i crear música programàtica per a piano o orquestra.

Més ambiciosos, i complexos, resulten els intents de portar l'obra al drama musical. Tres noms destaquen: Berlioz, Gounod i Boito. Sobre este assumpte, el primer dilema al qual s'enfronta qualsevol projecte de drama musical sobre *Faust* és si abraçar les dos parts de l'obra o no i, en este sentit, només Boito accepta el repte. Les obres de Berlioz i Gounod desenrotllen només la primera part i sembla que inclouen notables modificacions. En *La condemna de Faust*², Berlioz és també el llibretista i el seu Faust apareix sense el pacte amb el diable i amb un final heroic en què el protagonista se sacrifica per salvar Margarita. Queden així molts elements de l'essència del personatge de Goethe fora de l'obra. I Gounod? Com queda transformat el mite a través del compositor i els seus llibretistes?

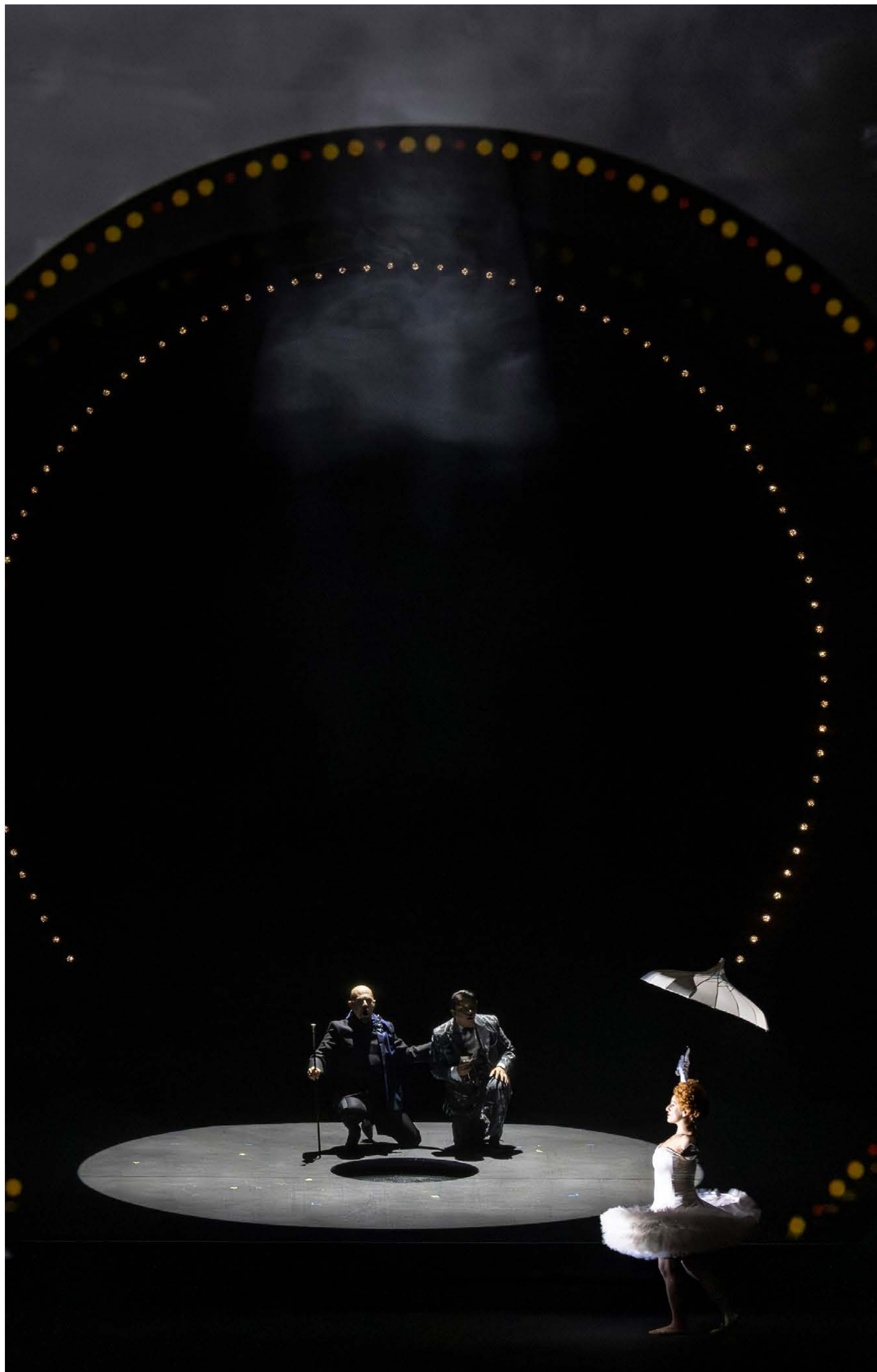
El personatge de Faust no és, en realitat, creació de Goethe. De fet, al principi no era un personatge sinó una persona que va existir de carn i ossos. Johann Georg Faust va ser una espècie d'alquimista i astròleg que va viure a Alemanya entre el segle XV i XVI i de qui sabem que va morir al voltant de 1541. Es va convertir en personatge quan Marlowe va escriure, a finals

1 Amb l'excepció del cor final que va afegir en la segona versió de la seua *Simfonia Faust* (1857).

2 En realitat, no es tracta d'una òpera, sinó d'una «Llegenda dramàtica». Berlioz, molt donat als gèneres híbrids, crea una obra entre l'òpera i l'oratori que no estava pensada per a dur-la a escena.

d'aquell mateix segle, la seua obra *La tràgica història de la vida i mort del Doctor Faustus*. El 1808 Goethe publica la primera part del seu *Faust*, la segona part del qual va vore la llum el 1832, l'any de la mort de l'escriptor. Amb esta creació, Goethe aconseguix fer del mite una de les grans figures de la literatura occidental. Ara bé, què caracteritza el personatge? Quina seria, per dir-ho així, la seua «essència»? Com qualsevol gran creació literària, resulta impossible abastar la seua complexitat i menys en unes poques línies. Tanmateix, hi ha alguns elements fonamentals que, d'alguna manera, compten amb el consens de la majoria de les aproximacions a esta obra. En este sentit, la insatisfacció és el tret fonamental del personatge, un tret que el porta a plantejar-se la seua autodestrucció en forma d'idea de suïcidi primer i de pacte amb el diable (Mefistòfil) després per a fugir del seu fàstic existencial. En paraules d'Ortega y Gasset: «el drama consistix en què un home ix a cercar el seu destí íntim i va perdut per l'univers sense topar-se amb

la seua pròpia vida»³. Tanmateix, esta insatisfacció no es pot descontextualitzar totalment del moment de la publicació de l'obra, a saber, 1808. Europa viu sota els vaivens de les guerres napoleòniques. El món que naix de la Il·lustració i de la Revolució Francesa és un món inestable i incert. En este context trobem un Faust insatisfet per la ciència i pel coneixement. Davant del seu amic Wagner, que simbolitza l'home de la Il·lustració, Faust necessita anar més enllà. La divisa del personatge és l'afirmació «en el principi era l'Acció»⁴ amb la qual reescriu l'*Evangelí segons*

3 José Ortega y Gasset, *Carta a un alemany demanant un Goethe des de dins. Brief an einen Deutschen um einen Goethe von innen bittend* (Madrid: Biblioteca Nueva. Fundación Goethe. Fundación Ortega y Gasset, 2004), 64-65.

4 Johann Wolfgang Von Goethe, *Fausto*, 8.a ed., trad. José Roviralta (Madrid: Cátedra, 2001), 142.

sant Joan. L'ancià personatge s'adona al final del seu camí de la insuficiència del saber per a satisfer les seues aspiracions i ho expressa amb esta crida a l'acció, a eixir del somni de la ciència. Este caràcter actiu de Faust li servirà a Walter Benjamin per a vore en el personatge el símbol de l'existència burgesa en cert sentit triomfant i, alhora, insatisfeta després de la Revolució Francesa: «En la primera part Faust acaba la seua existència de burgès»⁵; el personatge transcendirà esta realitat burgesa en la segona part que es desenrotllarà en un món en «corts imperials i palaus antics»⁶ en un intent de sintetitzar l'antiguitat amb la modernitat en consonància amb un altre gran il·lustre contemporani de Goethe com és Hegel.

Ara bé, com es transforma el mite en l'òpera de Gounod? L'òpera arriba en un moment en què a París hi havia un interès creixent per l'obra de Goethe. De fet, el llibret que componen Jules Barbier i Michel Carré⁷ té el *Faust* de Goethe només com a font indirecta, ja que, en realitat, és el mateix Carré el creador de la font principal; esta font no és sinó l'obra teatral que el mateix escriptor havia estrenat el 1850 sota el títol *Faust et Margeritte* en la qual l'obra de Goethe es transformava en una peça de teatre de bulevard en la qual es potencia especialment l'aspecte sentimental dels protagonistes. Sobre això, cal recordar que qualsevol llibret d'òpera (llevat que siga original) ha de fer un treball de síntesi respecte al drama en què s'inspira, però, en este cas, esta síntesi té com a mediació l'obra de teatre de Carré, en la qual es realitzen els substancials canvis sobre el mite que es plasmaran en el llibret que compondrà al costat de Barbier⁸. Així, per exemple, la frase «en el principi era l'Acció», però, paradoxalment, el seu Faust és un Faust abocat a l'acció. Les reflexions i tribulacions de la creació de Goethe queden reduïdes significativament i el personatge apareix orientat a la satisfacció dels seus desitjos. Ara bé, en l'obra de teatre, Carré condemna el personatge que és conduït a l'infern després de l'ascens de Margarita. Esta és, probablement, la diferència fonamental amb el llibret de l'òpera en què Faust és redimit al final⁹ i salvat de la seua condemna mentre que Mefistòfil és travessat per l'espasa d'un arcàngel.

5 Walter Benjamin, «Goethe, artículo enciclopédico» en *Dos ensayos sobre Goethe* (Barcelona: Gedisa, 1996), 174.

6 *Ibidem*.

7 No sabem quin va ser el grau de participació de Carré en l'elaboració del llibret, pot ser que la seua inclusió com a autor del llibret es limitara, simplement, a l'elecció de la font original: Pauline Gervais, «De Goethe à Gounod: le livret de *Faust* ou la canonisation d'un écart textuel», *Cahiers d'Études Germaniques*, n.o 59/2 (2010): 79-89. 83-84

8 Sobre este procés vegeu: Steven Huebner, *Les opéras de Charles Gounod* (Paris: Actes Sud, 1994), 123-135 i Pauline Gervais, *Op. cit.*

9 En realitat, també Goethe salva l'ànima de Faust, però al final de la segona part.

Siga com siga, com a resultat d'este procés es construeix un Faust al qual se li han llimat les arestes i excessos per a crear un personatge més senzill i comprensible, i plegar-se així a la moda del moment¹⁰; els aspectes sinistres i egoistes del personatge es diluïxen i es fan més amables. En cert sentit, este Faust francès de 1859, per jugar amb la idea de Benjamin, redobla i recrea el seu caràcter burgès convertint-se en un personatge de la seua època. El mite es concreta en una tragèdia amorosa que conserva els elements, per dir-ho així, més pintorescos del drama de Goethe i evita bona part de les seues incomoditats i complexitats. Es pot entendre així gairebé com un producte propi del Segon Imperi Francès que, amb el suport d'una burgesia llançada al seu excés imperialista, va protagonitzar Napoleó III: un Faust fruit d'una societat burgesa triomfant.

Una *Grand Opéra* atípica

Gounod va computar un total de tretze òperes, tot i que hui en dia només han quedat en el repertori *Faust* (1859) i *Roméo et Juliette* (1867). Entre estos tretze títols, *Faust* ocupa el quart lloc si bé és, amb diferència, l'obra més coneguda de l'autor i, sens dubte, una de les grans òperes del repertori francès. Si atenem als records que el compositor va recollir en les seues *Memòries*, el seu interès per l'obra de Goethe es remunta a la seua època a Roma (1839). En este període assenyala que la seua «distracció favorita»¹¹ era la lectura de *Faust*. Així mateix, declara que, durant les excursions nocturnes en la seua estada a Capri, van sorgir les primeres idees musicals per a una futura escena de la nit de Walpurgis¹². Així doncs, la idea d'escriure sobre l'obra de Goethe ja apareix en la seua joventut.

Tanmateix, quan el compositor va morir, el 18 d'octubre de 1893, dos dels protagonistes de la creació de l'obra, el llibretista Jules Barbier i l'empresari Léon Carvalho, es varen atribuir el mèrit d'haver-li suggerit el tema a Gounod. El cert és que les proves documentals demostren que Carvalho va manifestar reticències respecte a esta òpera, especialment perquè es basava en una peça de teatre de bulevard¹³. L'empresari estava interessat a portar espectacles grandiosos al Théâtre Lyrique (antecedent de la futura Opéra) de temàtiques polítiques històriques idònies per a la *Grand Opéra*. Hem de tindre en compte que París va ser, durant tot el segle XIX, la ciutat més competitiva a nivell artístic i que este *Faust* s'estrena en un moment (1859) en què dos grans mestres com Auber i Meyerbeer seguixen en actiu i estrenant. Així, *Faust* està concebuda com a *Grand Opéra* amb els seus cinc actes i amb vistoses escenes com en l'acte segon o la nit de Walpurgis. No obstant això, és cert que la seua temàtica és una cosa anòmala per a una òpera d'este gènere. Si busquem algun exemple il·lustratiu al respecte conegut pel gran públic actual, hem de recórrer, curiosament, a autors italians i així tenim com a model *Guillaume Tell* (Rossini), *La favorite* (Donizetti) o *Don Carlos* (Verdi), tot i que es poden citar les obres de Meyerbeer com a típiques del gènere. Totes elles de temàtica política. Per això, no deixa de ser curiós que la *Grand Opéra* d'un autor francès més popular hui en dia, siga una òpera que mostra un drama humà de naturalesa burgesa lluny dels grans drames historicopolítics.

Probablement esta peculiaritat siga el secret de l'èxit d'esta òpera. El drama de *Faust*, amb les metamorfosis operades per

11 Charles Gounod, *Mémoires d'un artiste* (1896) (Editions du groupe «Ebooks libres gratuits», 2010), 45.

12 *Ibidem*, 61.

13 Steven Huebner, *Op. Cit.*, 61-65.

part dels llibretistes, mostra un drama humà, proper, mogut per les passions i desitjos de personatges allunyats dels grans drames i cercles de poder. Esta anomalia respecte a la *Grand Opéra* clàssica es plasma també en la música, perquè, al costat dels números que recorden el gènere, també hi ha elements que recorden l'*Opéra Comique*, per exemple, la forma i el llenguatge melòdic dels *couplets* de Siebel¹⁴ o les cançons de Mefistòfil. Amb tot, no es pot considerar *Faust* una òpera híbrida, malgrat no ser una *Grand Opéra* a l'ús. Finalment, cal assenyalar que tot i que Gounod mai va ser un revolucionari a nivell artístic i musical, hi ha indiscutibles elements de modernitat en la seua música que varen influir en les generacions posteriors. En

particular, en el llenguatge melòdic que trobem en les àries de Valentin o Faust, en el duo de Faust i Margarita, així com en el trio final, podem observar una línia canora que tendix a reduir l'ornament en favor de melodies més fluides en les quals, molt sovint, la melodia s'unix amb naturalitat a la prosòdia; una forma d'escriure que servirà de model per a l'òpera francesa de les següents dècades. En definitiva, és l'esglaió necessari entre la generació d'Auber i Halévy i la de Bizet i Massenet.

© Jan Willem Kaldenbach

Lorenzo Viotti

Direcció musical

Nascut a Lausana en el si d'una família de músics francoitaliana, Lorenzo Viotti s'ha consolidat com un dels directors més interessants de la seua generació, aclamat per una presència carismàtica, gran profunditat emocional i una versatilitat notable tant en el repertori simfònic com en l'operístic. En la temporada 2025-2026 visita els principals escenaris i sales del món, en concerts al capdavant de les orquestres Filharmònica de Viena, Simfònica de Viena, Nacional de França, Accademia Nazionale di Santa Cecilia i la Filharmònica de La Scala, amb la qual continua una fructífera col·laboració. També actuarà amb l'Orquestra Gulbenkian de Lisboa, la Filharmònica dels Països Baixos, de la qual va ser director titular fins al 2025, i la Simfònica de Tòquio, on assumirà la direcció musical en la temporada 2026-2027.

Apassionat director d'òpera, Viotti debuta al Palau de les Arts amb *Faust* i torna a l'Òpera de Zuric amb *Die Fledermaus* i a la Staatsoper de Viena amb *Il tritico*. L'etapa com a titular de la Dutch National Opera (2021-2025) ha comprés produccions aplaudides per la crítica com *Peter Grimes*, l'estrena a Amsterdam de *Die Fledermaus* i un cicle de tres anys d'obres de Puccini en col·laboració amb el director Barrie Kosky. Anteriorment, Viotti ha dirigit òpera a La Scala i a les òperes de París, Zuric i Dresden, mentres que les seues incursions simfòniques inclouen compromisos amb les filharmòniques de Berlín i Munic, Staatskapelle de Berlín, Concertgebouw d'Amsterdam, Gewandhaus de Leipzig o l'Orquestra de Cleveland, entre moltes altres.

Johannes Erath

Direcció d'escena

Johannes Erath va estudiar violí a Viena i va ser músic en l'orquestra de la Volksoper i en l'Orchesterakademie de la Filharmònica de Viena. Posteriorment, va orientar la seua carrera cap a la direcció escènica. Entre les seues primeres produccions destaquen *Cendrillon* a Berna (premi Götz Friedrich el 2008), així com *Orfeo ed Euridice*, *Aida*, *Manon*, *Faust*, *L'amour de loin* de Saariaho o *Les Troyens* a l'Òpera de Colònia, a més de *La traviata* i *La raboseta astuta* a Hamburg. A Graz, Erath va dirigir *Lulu*, *Don Giovanni*, *Elektra*, *Lohengrin* i *Die tote Stadt*, guardonada el 2015 com la millor producció a Àustria. Va debutar a Frankfurt amb *Angels in America* d'Eötvös, seguida d'*Otello*, *Giulio Cesare*, *Euryanthe*, *Der Mieter* de Herrmann, *Król Roger*, *Die Meistersinger von Nürnberg* o *Alcina*, i va presentar *Le nozze di Figaro* a Dresden, represa al Festival de Savonlinna.

La seua aclamada producció de *Les contes d'Hoffmann* s'ha vist a la Semperoper de Dresden, a l'Òpera Nacional de Finlàndia i al Palau de les Arts. Altres treballs importants inclouen *Un ballo in maschera* i *I masnadieri* a la Bayerische Staatsoper; *Caruso a Cuba* a la Dutch National Opera d'Amsterdam; *La Vestale* i *Freitag, der 13.* al Theater an der Wien; *La sonnambula* i *Septembersonate* a la Deutsche Oper am Rhein de Düsseldorf; *Crepuscolo dei Sogni* a Palerm, a més de *Make No Noise*, *Beatrice Cenci* i *Das Rheingold* al Festival de Bregenz. La pesada temporada va debutar a la Staatsoper de Berlín amb *Fin de partie* i a la Volksoper de Viena amb *Die Csárdásfürstin*. La seua *Ermione* per a Pesaro va guanyar el premi Abbiati a la millor producció el 2024.

Heike Scheele

Escenografia

Escenògrafa nascuda a Alemanya, ha creat escenografies i vestuari per a teatre i òpera a Alemanya, Àustria, Noruega, Itàlia. Entre els seus treballs més destacats cal mencionar *Giulio Cesare* a Oslo, *Carmen* a Graz, *Parsifal* a Bayreuth, a més de *Lulu* a Copenhaguen, Oslo i a la Semperoper de Dresden. També va dissenyar l'escenografia de *Rusalka* a Brussel·les, Graz, Dresden i Barcelona, i la de *Die Meistersinger von Nürnberg* per al Festival de Salzburg i l'Òpera de París. El 2018 va realitzar l'escenografia i el vestuari de *Die Fledermaus* a La Scala de Milà. Amb Johannes Erath ha col·laborat en títols com *Un ballo in maschera* a Munic o *Les contes d'Hoffmann* a Dresden, Hèlsinki i el Palau de les Arts. Recentment, ha dissenyat els decorats d'*Ermione* al Festival de Pesaro, també amb Johannes Erath. Va rebre el premi Austrian Music de teatre el 2013 per *Carmen*.

Gesine Völm

Vestuari

Gesine Völm va estudiar escenografia i vestuari a l'Acadèmia de Belles Arts de Stuttgart. Després de treballar d'assistent d'Anna Viebrock, va començar la seua carrera com a dissenyadora d'escenografia i vestuari a l'Òpera de Basilea i a Schauspielhaus d'Hamburg. Després de molts anys com a dissenyadora de vestuari en importants teatres i sales de dansa d'àmbit alemany, el seu camí la va portar a l'òpera. Des de 2007 dissenya per als teatres i festivals més importants: Salzburg, Baden-Baden, Bregenz, Bayreuth, Liceu, Covent Garden, La Bastilla i Garnier a París, Òpera Lírica de Chicago, i molts altres. Manté una estreta col·laboració amb Johannes Erath, amb qui va debutar al Palau de les Arts amb *Les contes d'Hoffmann*. Ha sigut nomenada Dissenyadora de vestuari de l'any en tres ocasions, premi de la crítica internacional atorgat per *Opernwelt*.

Fabio Antoci

Il·luminació

El dissenyador d'il·luminació italià Fabio Antoci va començar la seua carrera a Itàlia amb el Gruppo Iarba/Circuito Teatrale Siciliano i el director Nino Romeo. El 2004 va començar a treballar per a la Semperoper de Dresden fins que el 2008 va esdevindre cap d'il·luminació, àudio i vídeo, i va arribar a fer el disseny d'il·luminació de més de 50 produccions de ballet i òpera. A més, ha col·laborat amb el Theater an der Wien, Teatro Massimo de Palerm, Òpera Nacional de Finlàndia, teatre de Basilea, el Bunka Kaikan i el New National Theatre de Tòquio, Festival de Pasqua de Salzburg, Dresdner Musikfestspiele, teatre Aalto d'Essen, Palau de les Arts, Staatstheater de Nuremberg o el Festival de Pesaro. Entre els seus pròxims projectes destaquen *Innocence* (Staatstheater de Nuremberg) i *The Snow Queen* (Semperoper de Dresden).

Bibi Abel

Vídeo

Bibi Abel va estudiar Belles Arts a la Werkkunstschule de Colònia i, posteriorment, va completar la seua formació com a desenrotlladora multimèdia. Ha treballat en tots els gèneres als teatres de Graz, Zuric, Düsseldorf, Essen, Bochum, Frankfurt i Colònia, les Staatsoper de Berlín i Munic, Philharmonie Essen, Festival de Pesaro, Òpera de Roma, Massimo de Palerm, Semperoper de Dresden, Volkstheater Wien i el Theater an der Wien. Al Festival de Bregenz va ser responsable del disseny de vídeo de *Das Rheingold* dirigida per Johannes Erath, amb qui ha col·laborat durant molts anys. També ha treballat amb directors com David Bösch, Heike M. Götze, Rafael Sánchez, Andreas Kriegenburg, Jan Bosse, Keith Warner, Vincent Boussard, Vera Nemirova i Tilmann Köhler. Al Festival del Tirol, dirigit per Brigitte Fassbaender, va col·laborar en el projecte de l'*Anell*.

Iván Ayón-Rivas

Faust

Iván Ayón Rivas ha estudiat amb personalitats de la lírica com Juan Diego Flórez, Ernesto Palacio o Luigi Alva. És guanyador de diversos concursos, com Operalia 2021. Entre els seus últims compromisos destaquen *Lucia di Lammermoor* a Gènova i Bolonya, *Mavra/Gianni Schicchi* i *La bohème* al Maggio Musicale Fiorentino, *Requiem* de Verdi a Marsella, *Rigoletto* a La Fenice, *Faust* a Palerm, *La traviata* i *I lombardi* al Teatro Real, *Ievgueni Oneguín* i *Guillaume Tell* a Viena, *Macbeth* a La Scala, *Faust* i *Les contes d'Hoffmann* a La Fenice, *Falstaff* a París, *Rigoletto* a Florència amb Fabio Luisi i a Roma amb Daniele Gatti, *Don Pasquale* i *Gianni Schicchi* al Liceu, a més de *La traviata* a Venècia, Florència i Roma. Pròximament cantarà *Falstaff* a Viena, *Rigoletto* al Covent Garden i *La traviata* a La Scala. Va debutar a Les Arts amb la producció de *L'heure espagnole/Gianni Schicchi*.

© Victor Santiago

Alex Esposito

Méphistophélès

Nascut a Bèrgam el 1975, Alex Esposito es va consolidar molt prompte com un dels artistes més interessants de la seua generació. Ha col·laborat amb mestres com Claudio Abbado, Antonio Pappano, Kent Nagano, Myung-Whun Chun, Daniele Gatti o Riccardo Chailly, junt amb directors d'escena del prestigi de Graham Vick, Damiano Michieletto, Laurent Pelly i Pier Luigi Pizzi. Actua regularment a La Scala, La Fenice, el Covent Garden, el Teatro Real de Madrid, l'Òpera de París i les Staatsoper de Berlín, Munic i Viena. Esta temporada canta *Faust* i *Luisa Miller* a Les Arts, on va debutar amb *Les contes d'Hoffmann*, *Faust* a La Scala i a la Staatsoper de Viena, *Simon Boccanegra* a La Fenice, *Les contes d'Hoffmann* a la Staatsoper de Berlín i *Le nozze di Figaro* al Covent Garden. Ha sigut reconegut amb el premi Abbiati 2007 i el títol de Kammersänger de la Bayerische Staatsoper de Munic 2020.

© Gemma Escribano

Ruth Iniesta

Marguerite

Nom habitual dels principals escenaris europeus, la soprano Ruth Iniesta ha recollit èxits recents com Violetta en *La traviata* al Liceu, Lucia en *Lucia di Lammermoor* a Dresden, Aspasia en *Mitridate* al Teatro Real o Amina en *La sonnambula* a Roma. Guardonada amb els premis Campoamor, Ojo Crítico de RNE i Talía 2024, ha cantat en teatres com el Colón de Buenos Aires, la Staatsoper d'Hamburg, el San Carlo de Nàpols, l'Arena de Verona i les òperes de París i Viena. El 2024 va gravar *Armida* de Rossini per a Naxos. En la temporada 2025-2026 interpreta les protagonistes de *La bohème* al Covent Garden, de *Benvenuto Cellini* a La Monnaie de Brussel·les i de *Rigoletto* a l'Òpera de Marsella. En Les Arts ha cantat en títols com *Il viaggio a Reims*, *Pagliacci*, *Doña Francisquita*, *Don Giovanni* (Donna Anna) i *Pan y Toros*.

© Eduoard Brane

Florian Sempey

Valentin

La carrera de Florian Sempey es desenrotlla en els teatres de més renom, entre els quals les òperes de París i Roma, el Théâtre des Champs-Élysées, el Covent Garden i el Teatro Real, en els escenaris dels quals ha deixat un grat record amb les seues interpretacions. En concert, col·labora amb distingides orquestres com la Simfònica de Viena, Filharmònica de Berlín i l'Orquestra Nacional de França. El 2022 va ser guardonat amb el Chevalier des Arts et des Lettres. Esta temporada, Florian Sempey canta el seu primer Ford en *Falstaff* a l'Òpera de Marsella i torna a encarnar Valentin en *Faust* a la Bayerische Staatsoper, al Concertgebouw d'Amsterdam i al Palau de les Arts. A més, en concert, debuta el paper de Joseph en *L'enfance du Christ* de Berlioz a la sala TivoliVredenburg d'Utrecht.

© Miguel Lorenzo-Mikel Ponce

Bryan Sala

Wagner

El baríton italià Bryan Sala ha format part de reconeguts programes internacionals per a artistes joves, entre ells els del Teatro Comunale de Bolonya (2022-2024), el Teatro Comunale Pavarotti-Freni de Mòdena (2021-2022) i l'Accademia Musicale Chigiana de Siena (2021). Ha tingut l'oportunitat de perfeccionar les seues habilitats amb artistes internacionals com Christian Senn, Luciana D'Intino, Lucio Gallo, Mariella Devia, Paolo Bordogna, Michele Pertusi, William Matteuzzi, Vivica Genaux o Chris Merritt. Els seus debuts més notables inclouen els papers de Dandini en *La Cenerentola*, Belcore en *L'elisir d'amore*, Leporello en *Don Giovanni* i Bartolo en *Il barbiere di Siviglia*. Forma part del Centre de Perfeccionament.

Ekaterine Buachidze

Siebel

Natural de Tbilisi (Geòrgia), en el conservatori de la qual va estudiar cant i va participar en diversos concerts cantant àries de Rossini. El 2023 es va incorporar al programa de jóvens artistes «Fabbrica» de l'Òpera de Roma, on va interpretar papers com Kate Pinkerton en *Madama Butterfly*, La Ciesca en *Gianni Schicchi* o Flora en *La traviata*, que tornà a encarnar en una gira pel Japó amb el mestre Michele Mariotti i la posada en escena de Sofia Coppola. Recentment, s'ha convertit en la vencedora del primer premi i ha rebut tres premis especials en el concurs Tebaldi-Gigli-Corelli a Pesaro. El 2024 va debutar a l'Arena de Verona com a Rosina en *Il barbiere di Siviglia* i es va unir a l'Opernstudio de la Bayerische Staatsoper.

Gemma Coma-Alabert

Marthe

Nascuda a Girona, Gemma Coma-Alabert va obtenir el primer premi en el Conservatori de París, va continuar els estudis a la Guildhall School of Music de Londres i va entrar al programa d'òpera de l'Opéra National de Lyon. En el seu repertori destaquen papers com Carmen, Ottavia, Suzuki, Dorabella, Isaura (*Tancredi*) o Teresa (*La sonnambula*), a més d'òperes contemporànies com *Nixon in China* d'Adams, *Lessons in Love and Violence* de Benjamin, *The Monster in the Maze* de Dove. Ha actuat en teatres com el Liceu de Barcelona, Champs Élysées de París, Real de Madrid, Palau de les Arts i les òperes de Bilbao, Montpeller i Oviedo. El seu repertori simfònic abraça des de la *Novena* de Beethoven fins a *Szenen aus Goethes Faust* de Schumann, *El pessebre* de Casals, *L'Atlàntida* de Falla, *Simfonia 8* de Mahler o *Dante* de Granados.

Cor de la Generalitat Valenciana

Està reconegut com una de les millors agrupacions corals d'Espanya. Va ser creat en 1987 amb el nom de Cor de València i dirigit fins a 2024 per Francesc Perales. És el cor titular del Palau de les Arts al mateix temps que desenvolupa una constant activitat en els principals auditoris de la Comunitat Valenciana. Ha interpretat les grans obres del repertori simfònic coral i els principals títols del gènere líric, i freqüenta el repertori *a cappella*, amb especial atenció als compositors valencians. Ha cantat sota la direcció de Claudio Abbado, Roberto Abbado, Rinaldo Alessandrini, Fabio Biondi, Riccardo Chailly, Plácido Domingo, Manuel Galduf, Enrique García Asensio, Gustavo Gimeno, Valeri Guérguiev, Leopold Hager, Sir Neville Marriner, Lord Yehudi Menuhin, Marc Minkowski, Krzysztof Penderecki, Michel Plasson, Georges Prêtre, Helmuth Rilling, Guennadi Rojdestvenski, Mstislav Rostropóvich, Claudio Scimone o Alberto Zedda.

Ha estat guardonat amb la Medalla d'Honor del Festival Internacional de Música i Dansa de Granada, la Medalla Commemorativa del XXV Aniversari del Palau de la Música de València, el premi Clar de Llums de la Universitat de València, l'Important de l'Editorial Premsa Valenciana, la Medalla al Mèrit en les Belles arts de la Reial Acadèmia de Belles arts de Sant Carles i recentment el Premi Honorífic de l'Associació Amics de l'òpera i les Arts de la Comunitat Valenciana. El Cor de la Generalitat depèn de l'Institut Valencià de Cultura. El seu director actual és Jordi Blanch Tordera.

SOPRANOS

Carmen Avivar
 Maria Àngels Biosca
 Mónica Bueno
 Inmaculada Burriel
 Lourdes Castell
 María José Cifre
 Erika Escribá
 Estrella Estévez
 Dolores Lahuerta
 María Pilar Marco
 Arantxa Martínez
 Begoña Martínez-Arrazubi
 Lourdes Martínez
 Susana Martínez
 Isabel Squarcia

MEZZOSOPRANOS

Maite Aguilera
 Ana Bort
 Carmen Bou
 Marián Brizuela
 Pilar Esteban
 Empar Llàcer
 Tania Malinova
 Adriana Mayer
 Irene Medán
 Susana Meliá
 Alicia Merelo
 Minerva Moliner
 Diana Muñoz
 Lucía Pitarch
 Dulce Vila

TENORS

Javier Aguilera
 David Asín
 Pedro Castro
 Rafael Ferrando
 Antonio Gómez
 José Ángel González
 Antonio Lozano
 Tomás Martínez
 Jesús Navarro
 Tomás Puig
 José Enrique Requena
 Jesús Rita
 Vicent Romero
 Josep Lluís Sanchis
 Javier Tortosa
 José Javier Viudes

BAIXOS

Vicente Antequera
 Bonifaci Carrillo
 Juan Carlos Castillo
 Juan Felipe Durá
 Xavier Galán
 Salvador Giner
 Luis Gonzalo
 Lluís Martínez
 Fernando Piqueras
 José Tomás Poveda
 José San Antonio
 Vicente Soldevila
 Manuel Torada
 Luis Vicente

© SuculentGilabert

Jordi Blanch Tordera

Director del Cor

Natural de Quart de les Valls (1975), és titulat en direcció de cor, piano i composició. Va dirigir el cor Virelai de l'Escola Coral de Quart de Poblet durant vint anys, durant els quals va col·laborar amb mestres com Henrik Nánási, Nicola Luisotti i Lorin Maazel. A partir de 2016 es vincula al Cor de la Generalitat Valenciana com a director adjunt de Francesc Perales, i ha preparat títols com *Manon*, *Il trovatore*, *Madama Butterfly*, *La Cenerentola*, *Dialogues des Carmélites* o *Doña Francisquita*. En concert, sempre amb el Cor de la Generalitat, ha treballat la *Petite Messe Solennelle* a València i Bremen, amb Fabio Biondi i Europa Galante. Ha dirigit el cor de l'òpera de Białystok en la gravació de *Macbeth* realitzada per Fabio Biondi, a més dels cors de les òperes de Lausanne i La Monnaie de Brussel·les en diferents produccions. Des d'octubre del 2024 és el director del Cor de la Generalitat.

Orquestra de la Comunitat Valenciana

L'Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV) va ser fundada l'any 2006 per Lorin Maazel, el seu primer director musical. En poc de temps, la formació titular del Palau de les Arts s'ha llaurat un prestigi entre el públic i la crítica, i ha aconseguit un alt nivell artístic que la situa entre les millors orquestres d'Espanya i una de les més importants creades a Europa durant els últims anys. Este reconeixement s'ha forjat també gràcies a la presència de Zubin Mehta en les primeres temporades, sobretot amb el recordat *Anell wagnerià*, i a batutes de la talla de Riccardo Chailly, Valery Gergiev o Gianandrea Noseda. Després del període fructífer dut a terme per l'estatunidenc James Gaffigan al capdavant de l'OCV, des de setembre de 2025 el prestigiós mestre britànic Sir Mark Elder és el director musical de la formació.

Elogiada per la qualitat dels seus músics i per ser un conjunt versàtil capaç d'interpretar amb admirable personalitat tant òpera com música líricosimfònica, l'OCV continua la seua trajectòria professional impulsada per primeres figures de la direcció orquestral, entre les quals hi ha Daniele Gatti, Fabio Luisi, Sir John Eliot Gardiner o Philippe Jordan, i amplia el seu repertori operístic de la mà de reconegudes batutes internacionals especialitzades en diferents estils, com Marc Albrecht, Maurizio Benini, Lorenzo Viotti, Riccardo Minasi i Marc Minkowski. A més, afiança la col·laboració amb els principals directors espanyols que més projecció tenen fora de les nostres fronteres, entre ells Gustavo Gimeno, Pablo Heras-Casado, Juanjo Mena i Josep Pons.

VIOLINS PRIMERS

Gjorgi Dimcevski, concertino
 Po-An Lin, ajuda de solista
 Benjamin Scherer, ajuda de solista
 Marija Nemanyté
 Teresa Nikolova-Nolen
 Joaena Hyewon Ryu
 Mikhail Spivak
 Roman Svirlov
 Elena Trushkova
 Javier Burgos*
 Natalia Martínez*
 Manuel Serrano*

VIOLINS SEGONS

Anastasia Pylatyuk, solista
 Anna Stepanenko, ajuda de solista
 Carles Civera
 Dasha Dubrovina
 Lelia Iancovici
 Evgueni Moriatov
 Inés Romaguera
 Katriina Saloheimo
 Marta Burriel*
 Mercedes Dalda*
 Waldemar Kosmieja*
 Josep Ribera*

VIOLES

Andriy Vytovych, solista
 Sergio Sáez, ajuda de solista
 Javier Alejandro Cárdenas
 Samuel Espinosa
 Julia Hu
 Abraham Martín
 Ana Mba
 Almudena Arribas*
 Liliana Catarina Fernandes*
 Joana Nunes*

VIOLONCELS

Rafał Jezierski, solista
 Jakob Ludwig, cosolista*
 Arne Neckelmann, ajuda de solista
 Alejandro Friedhoff
 Estrella Guerrero
 Uladzislau Trukhan
 Ángela García*
 Saem Heo*

CONTRABAIXOS

Mihai Ichim, solista
 Adrián Rescalvo, cosolista*
 Zoltan Dosa, ajuda de solista
 David Molina
 Gianluca Tavaroli
 Tarek Tebsamani*

ARPA

Noelia Cotuna, solista
 Clara Gatti*

FLAUTES

Ana Naranjo, cosolista
 Virginie Reibel, ajuda de solista

Flautí

Virginie Reibel

OBOÉS

Pierre Antoine Escoffier, solista
 Ana Rivera, ajuda de solista

Corn anglés

Ana Rivera

CLARINETS

Tamás Massanyi, cosolista
 Francisco Javier Ros, ajuda de solista

Clarinet baix

Francisco Javier Ros

FAGOTS

Salvador Sanchis, solista
 Alba González, ajuda de solista

TROMPES

Bernardo Cifres, solista
 Andreu Carbonell, ajuda de solista*
 Miguel Martín
 David Sánchez

TROMPETES

Rubén Marqués, solista
 Josep Maria Olcina

TROMBONS

Juan Manuel Real, solista
 Ignacio Pérez, ajuda de solista

José Vicente Faubel

Trombó baix i contrabaix

Ignacio Pérez

TUBA

Ramiro Tejero, solista

TIMBAL

Gratiniano Murcia, solista

PERCUSSIÓ

Francisco Inglés, solista
 Ignasi Doménech
 Rosa Montañés*
 Ricardo Paños*

ORGUE

Arturo Barba*

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA
25/26

ENEMIGO
DEL PUEBLO

FRANCISCO COLL

DIRECCIÓN MUSICAL **Francisco Coll**

DIRECCIÓN DE ESCENA **Àlex Rigola**

5, 7, 9 noviembre 2025

Nueva producción del Palau de les Arts Reina Sofía,
en coproducción con el Teatro Real de Madrid

ESTRENO ABSOLUTO

PALAU DE LES ARTS
REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA | **aci.
ARA.**

LES ARTS
VALÈNCIA

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE ARTES ESCÉNICAS

lesarts.com

PRÒXIMES ACTIVITATS

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

SIR MARK ELDER

Mozart: *Simfonia 38*
Mahler: *Das Lied von der Erde*

23 d'octubre
de 2025

LES ARTS ÉS ÒPERA

LA DESCENTE D'ORPHÉE AUX ENFERS / LES ARTS FLORISSANTS

Versió semiescenificada

25 d'octubre
de 2025

LES ARTS ÉS ÒPERA

ENEMIGO DEL PUEBLO

5, 7, 9 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS FLAMENCO

PITINGO

8 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

SIR JOHN ELIOT GARDINER

Dvořák: *Simfonia 6*
Sibelius: *Simfonia 5*

12 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS DANSA

QUERENCIA COMPAÑÍA ANTONIO NAJARRO

14 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS LIED

MICHAEL SPYRES

16 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

DANIELE GATTI (I)

Brahms: *Simfonia 3;*
Simfonia 1

18 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

DANIELE GATTI (II)

Brahms: *Simfonia 2;*
Simfonia 4

20 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS ALTRES MÚSIQUES

CHUCHO VALDÉS

27 de novembre
de 2025

PATROCINIS

TEMPORADA 2025 - 2026

GENERALITAT
VALENCIANA

ACI.
ARA.

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

La Fundación Palau de les Arts Reina Sofía muestra su agradecimiento

PARTNER TECNOLÓGICO

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

COLABORADORES PREMIUM

COLABORADORES

MECENAS

MECENAS DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

TRANSPORTE OFICIAL

INSTITUCIONES COLABORADORAS

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

ÒRGANS DE LES ARTS

DIRECCIÓ

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

Molt Honorable Sr. Carlos Mazón Guixot

President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENT

Honorable Sr. José Antonio Rovira Jover

Conseller de Cultura, Educació, Universitats i Ocupació

SECRETÀRIA NO PATRONA

Sra. Ana Jiménez Moliner

Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim **Sr. Jordi Martí Grau**

Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Paz Santa Cecilia Aristu**

Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Pilar Tébar Martínez**

Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim **Sr. Eusebio Monzó Martínez**

Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim **Sr. José Manuel Camarero Benítez**

Secretari autonòmic de Turisme

Sra. Alida Mas Taberner

Sotssecretària de la Conselleria de Cultura,
Educació, Universitats i Ocupació

Sr. Miquel Nadal Tárrega

Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco

Directora general de Fons europeus i Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero

Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

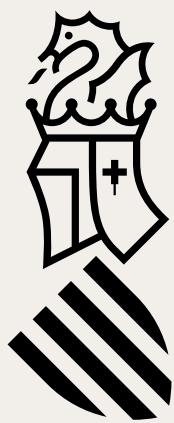
Sra. Felisa Alcántara Barbany

Sr. Ignacio Ríos Navarro

Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GENERALITAT
VALENCIANA

**ACÍ.
ARA.**

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL
DE LAS ARTES ESCÉNICAS
Y DE LA MÚSICA